

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХVII, БРОЙ 12

СОФИЯ, 16-30 ЮНИ 2016 г.

ЦЕНА 0,70 ЛВ.

e-mail: sinizdat@gmail.com, bg.synodalpress@gmail.com

www.synodalpressbg.blogspot.com

Духовен живот

**Схиархим.
Емилиан
Симонопетритски**
**Радостта – гибел
за скръбта**
стр. 6-7

Свят и Велик събор' 2016

✓ **Послание на Руския патриарх Кирил** *стр. 2*
✓ **Предложения на Свещ. Киносис на Св. Гора** *стр. 3*

XIII Международен фестивал на православната музика „Достойно естѣ“, Поморие, 10-14 юни 2016 г.
стр. 4-5, 7-8

СВЯТ И ВЕЛИК СЪБОР' 2016

Съборна св. Литургия за Петдесетница

На 6. Крит се събраха Предстоятелите на десет от Поместните православни църкви за участие в работата на Светия и Велик събор (16-27 юни 2016 г.)

На 19 юни, Неделя Петдесетница, в деня на рождението на Църквата Христова те отправиха послание за своето единство по вяра и живот чрез тайноведно единение в свята съборна Литургия, в катедралния храм „Св. Мина“, гр. Ираклион. В този исторически ден съслужиха Предстоятели: Вселенски Вартоломей, Александрийски Теодор, Йерусалимски Теофил, Сърбски Иринеи, Румънски Даниил, Кипърски Хризостом, Гръцки Йероним, Полски Сава, Албански Анастасий и на Чешките и Словашките земи Ростислав. Молитвено присъстваха епископите от делегациите на Поместните църкви.

Сред официалните гости бе и президентът на Република Гърция Прокопис Павлопулос, който прочете молитвата „Отче наш“.

В словото си патриарх Вартоломей каза: „Днес е ден на единството! Божествената евхаристия обединява. Първата Църква били онези 3000 християни, които били кръстени. Днес ние сме една Църква, макар и да идваме от различни национални и културни традиции. Днес се изпътва и се излива любовта в Духа Светий. [...] В нашето многообразие, всеки с различните си таланти, ние сме обединени. Всяка Православна църква има своето богатство и него предлага на Христос. В Православието няма нито една Църква, която да няма своето значение и от която Едната, Света и Апостолска Църква да няма нужда.

Ние сме мистичното Тяло на Христос и възпяваме Църквата на небесата, както се пее в кондака на Възнесение. Това е мисията на богатата Църква. Коленопреклонната молитва на нашия Господ в Гетсиманската градина остава да бъде общочовешка молитва в този разделен свят. [...]

Нашата Църква е длъжна да даде на съвременния свят свидетелството на любов и единство и да разкрие уникалната истина на любовта на нашия Христос. Единството на нашата Църква не е форма на съединение, нито пък произхожда от събирането около една личност (около отделен епископ). То извира от общата ни вяра, от православния живот, от Царя на царете и Господ на господарите. [...]

На стр. 2

АРХИЕРЕЙСКИ СЛУЖЕНИЯ

Патриаршеска св. Литургия за Петдесетница

На 19 юни, 8-ма Неделя след Пасха – Петдесетница, деня на Светата Единосъщна и Неразделна Троица, когато се основава и земната Църква, Негово Светейшество Българският патриарх и Софийски митрополит Неофит възглави празничната литургия в столичния храм „Света Троица“, кв. „Разсадника“, който чества своя храмов празник. Заедно с кириарха на Софийска епархия съслужиха Негово Преосвещенство Браницки епископ Григорий, викарий на Софийския митрополит, храмовото духовенство и столични свещеници.

Мнозина, цели семейства заедно с децата си, пристъпиха да се причастят със светите Христосви Тайни.

След края на литургийното последование бе отслужена тържествената вечерня със специалните три коленопреклонни молитви към Светата Троица за сниз-

хождане на Духа Светий. Те бяха прочетени последователно от епископ Григорий, протойерей Александър Лашков и протойерей Петър Попов от храмовото духовенство.

По време на вечерната епископът хвърли снопчета орехова шума над богомолците – ритуал, който символизира слизването на Светия Дух под вид на огнени езици.

В края на богослужението викарият прочете поздравително слово от името на Българския патриарх. В него се каза: „В днешния ден на рождението на Христовата Църква призоваваме всички вас, верните чеда на светата Българска православна църква, към единомислие и добра воля, към истинско божествено смирение и усърдна молитва, и най-вече към любовта, която „покрива много грехове“ (1 Петр. 4:8),

На стр. 2

СВЯТ И ВЕЛИК СЪБОР'2016

Послание на Руския патриарх Кирил до Предстоятелите на Поместните православни църкви, събрани на о. Крит

До Негово Светейшество Вартоломей, Архиепископ на Константинопол – Новия Рим и Вселенски патриарх,

До Светейшите и Блаженейши Предстоятели на Светите Божии Църкви, архипастирите, пастирите и манастишество, и миряните, събрали се на остров Крит

Ваше Светейшество, Светейший патриарше Вартоломею! Ваши Светейшества и Блаженства! Преосвещени събратя архипастири, досточтимите представители на Поместните православни църкви!

Сърдечно ви приветствам от името на Руската православна църква, от името на православните вярващи в Русия, Украйна, Белорусия, Молдова и другите страни, съставляващи обширното паство на Московската патриаршия.

Всички ние, братя, явяваме единното Тяло Христово (1 Кор. 12:27). Безценният дар на единството ние получихме от Самия Господ и наши Спасител Исус Христос. Съхраняването на то-

зи дар е една от главните наши задачи, това е пряка заповед на Спасителя (вж. Йоан. 17:21).

Нека не ви смущава фактът, че мненията на Църквите-сестри за свикването на Светия и Велик събор се разделиха. По думите на свети апостол Павел: „Па и трябва да има помежду ви разногласие, за да изпъкнат достойните между вас“ (1 Кор. 11:19).

В дните на подготовката за Събора такива разномислия с пълна сила се проявиха, но ние не трябва да им позволим да отслабят богозаповяданото единство, да прераснат в междуцърковен конфликт, да внесат разделение и смут сред нашите редове. Ние оставаме едно пра-

вославно семейство и всички заедно носим отговорността за съдбата на светото Православие.

Дълбоко съм убеден в това, че Църквите – и тези, които решиха да дойдат на Крит, и тези, които се въздържаха от това – са приели тези решения по съвест, а затова и към позицията на всяка една от тях ние добавяме да се отнесем с уважение.

Руската православна църква винаги е изхождала от убеждението, че гласът на която и да е Поместна църква – малка или голяма, древна или нова – не бива да се пренебрегва. Липсата на съгласие на Антиохийската църква за свикването на Събора означава, че общоправославен консенсус ние не сме постигнали. Ние не можем да игнорираме гласа на Грузинската, Сръбската и Българската църква, които се изказаха за прена-

сяне провеждането на Събора на по-късна дата.

Вярвам, че при наличието на добра воля срещата в Крит може да стане важна крачка към преодоляване на възникналите разногласия. Тя може да допринесе за подготовката на този Свят и Велик събор, който ще обедини всички без изключение Поместни автокефални църкви и ще стане видимо отразение на единството на Светата Православна църква Христова, за каквото се молиха и което очаквахме нашите блаженопочинали предшественици.

Уверяваме ви, че нашите молитви ще бъдат с вас през дните на предстоящите ви трудове.

С много любов в Христа,
† КИРИЛ, Патриарх Московски и на цяла Русия

Mospat.ru
Превод: Нина КОМАРОВА

КОЛОНКА на редактора

Велик събор на Православната църква

След трагичната схизма от 1054 г. през следващите векове досега в Православната църква се провеждат множество събори от най-различен характер. Те биват както Поместни събори, така и Всеправославни, като напр. Всеправославния събор, проведен в София през 1998 г. Неизменно Всеправославните събори са били предстоявани от Протоса (първия по чест) измежду Предстоятелите на Автокефалните църкви, които е съответният Архиепископ на Константинопол и Патриарх на Вселенската патриаршия, като Майка-Църква.

Фактът обаче, на който трябва да се обърне особено внимание, е, че **Православната църква никога не е провеждала свой Велик събор**. Поне като Велики събори не са признати никои от проведените досега. Въпреки че има дълбоки еклисиологични, богословски, апологетични и др. поводи немало от тях с основание да бъдат признати за такива. (вж. Митр. Йеротей Влахос, *Относно признаването на Константинополския събор от 879-880 г.*, ЦВ бр. 4/2015 г.; Митр. Йеремя, *Относно признаването на Константинополския събор от 1351 г.*, ЦВ бр. 22/2014 г., както и предсъборните предложения на Св. Синод на Сръбската патриаршия и на Св. Кинотис). Но за съжаление никога досега не се е събирал Велик събор на Православната църква, който на практика е единственият авторитет, догматически и канонически, с възможността да направи това.

Съществува, разбира се, различни мнения как точно следва да се назовава един Велик събор на Православната църква – дали да не е *Вселенски*, по подобие на Католическата църква, която си има вече 21 вселенски събора; дали само *Велик събор*. Първото название автоматично приковава вниманието на всички, обременени с есхатологични страхове. Дори самата дума „вселенски“ вече им звучи апокалиптично (макар че именно **като не се нарича Вселенски**, следва да се подразбира признаването и на други Църкви освен Православната). Така, за избягване на всякакви подобни подозрения, всички Предсъборни съвещания от 1961 г. се свикват в името на Свят и Велик събор на Православната църква.

В този смисъл са прави всички, които твърдят, че Православната църква досега не е провеждала Велики събори, след като не е признала официално всеправославната валидност на толкова свои исторически събори.

Сега обаче, в 21 век, ние ставаме свидетели на ново църковно-историческо събитие – Свят и Велик събор на Православната църква. От тук нататък разговаряме за провеждането на Велики събори на Православната църква тегърва предстои.

А. ХРИСТОВА

Света Гора Атон – представена в Светия и Велик събор

Свои представители на Светия и Велик събор на Православната църква изпрати и автономната монашеска република на Света Гора Атон. Хилядолетната монашеска държава като духовен диамант, брилянтен и сияен, заема специално място сред епархиите, които са под юрисдикцията на Вселенския престол. Тя, в преданост и послушание към отческата покана на своя патриарх г-н Вартоломей да изпрати свой представител, който да се включи като съветник в делегацията на Майката Константинополска църква, определи игумена на светогорския манастир „Ставроникита“ архимандрит Тихон.

Той бе определен на извънредния Двоен Свещен Синаксис. В придружаващото предложение писмо-отговор, което Свещеният Киногис изпрати до свещения свой център – Вселенската патриаршия, и разпратено до всички Предстоя-

тели на Поместни православни църкви, се казва: „Съборът в Православната църква представлява значимо събитие и като откликваме на отправената ни покана, чрез иззвения в Света Гора духовен опит и богословска традиция да проучим темите в страх Божий, ние с уважение, любов и благодарност към благоговейночтимата Вселенска патриаршия, която сред твърде множество утеснения и враждебност успя да изведе тази подготовка (на Събора) до благоприятен край. Съзнавайки отговорността, която носим, и ние полагаме смиреното наше свидетелство с цел да излезе Светият и Свещен Велик събор с послание на православно свидетелство и единство, което и ще бъде вест на утеха във времето на секуларност и преголяма тревожност“.

Amen.gr

Съборна св. Литургия за...

От стр. 1

Ние на Изток нямаме Папа. Нашето единство извира и се изпътва от общата наша вяра. [...] Ние, епископите, сме длъжни да се събираме и да обсъждаме проблемите, които стоят пред Православната църква, и така да можем да вземаме подходящите мерки за защита на верните от властващите заблуди. [...] Като оставим настрана проблемите, които произтичат от нашия различен етнически

произход, ние сме длъжни да подчертаваме, че единственият наш път в този свят е пътят на единството. Разбира се, той изисква жива жертва, много усилия, и се достига след жестока борба. Убеден съм, че този Събор ще допринесе в тази насока, създавайки чрез съвещание в Духа Светий и чрез градивен и искрен диалог атмосфера на взаимно доверие и разбиране. Защото единството на Православната църква и на верните е нашата апостолска мисия в света. [...] Ние се молим за Пресветия Дух, за да дадем истинско свидетелство на жадния днешен свят. Светият Дух ни обединява чрез връзките на свършенството.“

По Amen.gr

Патриаршеска св. Литургия за...

От стр. 1

защото така е казал и Сам Господ: „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако любов имате помежду си...“ (Йоан. 13:35). Въоръжени с тази дълготърпелива и благостна любов, която „никога не отпада“ (1 Кор. 13:4-8), със смиренното и дълбоката сърдечна молитва, която достига до небесните чертози, ще можем да измолим от Всеподателя мир и единство за Христовата Църква и благопреуспяване на Божието дело на земята. Само с молитва и смирение, с едномислие и любов ще можем да заслужим Божията милост и всички Негови щедрости.

Затова и днес, в деня на светата Петдесетница, отправяме нашите молит-

ви за целия наш благочестив православен народ с вяра и надежда в Господа, в Когото е и упование то ни.

Божият мир и Неговата любов, и общението в Светия Дух да бъдат с всички нас!

Честит и благословен празник!

Весела ИГНАТОВА

СВЯТ И ВЕЛИК СЪБОР'2016

Предложения на Св. Кинопис на Света Гора

по темите на Светия и Велик събор на Православната църква 2016 г.

На 12 май на извънредно съвещание се събра Двойният състав на Свещенния Кинопис на Света Гора Атон, за да направи своите предложения по темите за разглеждане от Великия събор на о. Крит и да определи своя представител за Великия събор.

Предложенията бяха изпратени в писмо-отговор на поканата на Веленската патриаршия и бяха разпратени с придружителни писма до всички Предстоятели на Автокефалните Православни църкви.

Впечатление прави предложението за признаване на Фотиевия събор (относно фильоквето и главенството на папата) и на исихастските събори за Велики събори на Православната църква – бел. ред.

Прот. номер Ф.2/7/1085
КАРЕЯ, 12/25 май 2016

СВЕЩЕН КИНОПИС
СВЕТА ГОРА АТОН

До Негово Благочестно Всесвещейшество
Уважаемия наш Отец и Владика
Г-н г-н Вартоломей
Фенер

Всесвещейши Отче и Владико,

Синовно и с най-дълбоко уважение в Христос Възкръсналия радостно приветстваме Ваше Благочестно Всесвещейшество с очаквания в цял свят поздрав „Христос възкресе“.

Според установеностите в нашето Свещено място, ние се събрахме на Извънреден Двоен Свещен Синаксис и взехме благочинно предвид:

а) Вашето благоговейночтимото патриаршеско писмо от 11 март 2016 г., чрез което информирате нашия Свещен Кинопис относно Светия и Велик събор и ни запознават с подготвените предсъборни текстове за Светия и Велик събор.

б) Вашето Патриаршеско и Синодално Окръжно послание от 20 март т.г., в което се поставя като първа цел и смисъл на Все православния събор да „покаже, че Православната църква е Една, Свята, Съборна и Апостолска Църква, единна в Таинствата, и то в светата Евхаристия, и в православната вяра, както и в синодалността (съборността, б.пр.)“ и ни запознават, че „съгласуваните всеправославно и внесени за Светия и Велик събор текстове се обнародват и поставят на разположение на всеки добронамерен вярващ за негова информация и осведомление, както и за изказване на неговото мнение и очакване от Светия и Велик събор“.

В отговор на бащинското поощрение на Ваше Благочестно Всесвещейшество ние се помолехме горещо, заедно с всички в Света Гора боголюбиво подвизаващи се отци, на единствено Истинския Бог наш, Възкръсналия Господ Исус Христос, да благослови и да благодарюводи високото дело на Светия и Велик събор за благого на Неговата Църква и наистина да покаже единството на Светата наша Православна църква, тази именно, която е Една, Свята, Съборна и Апостолска Църква.

Затова, изследвайки с подбаващото внимание и проучавайки предсъборните текстове, пристъпваме благочинно да Ви представим следното:

Уважаваме и по достоен дълг почитаме Майката Велика Христова Църква и Вас, Вселенския патриарх и Отец наш. Непрестанно се молим за мъченическата Първопрестолна Църква и подкрепяме Вселенската патриаршия в носенето на многовековната тежест на Неиня кръст. А когато възникват въпроси, които проблематизират съвестта на светата Правос-

лавна църква, със синовно уважение и любов, както са правили и предшествашите наши отци, ние изразяваме най-почтително нашето мнение и предложения.

Уверени сме в усилията и добротен опит на делегатите на свещейшите Православни църкви във Все православните предсъборни съвещания за съставянето на заплануваните предсъборни текстове, които бяха публикувани, след решение на Синаксиса на благоговейночтимите Предстоятели (21-28 януари 2016 г.)

Същевременно считаме, че някои точки в предсъборните текстове се нуждаят от по-голяма яснота, така че да отразяват по-ясно светоотческата във времето традиция на светите Отци и съборното попечение на Църквата. Чрез изложените тук точки ние смиренно предлагаме нашето мнение и предложения за разглеждане и оценяване от Църквите.

Първа точка е относно ексилсологията. Формулировката „Православната църква, която е Една, Свята, Съборна и Апостолска Църква“ правилно е поставена като челна в началото на текста „**Отношения на Православната църква с останалия християнски свят**“, с идеята и разбирането, че тя изразява нейната уникалност (единственост, б.пр.). При това Светият и Велик събор, като съборен орган по-висш от предсъборните съвещания, ще е възможно да допълни формулирането на дадения текст и да избегне термина „Църква“ относно инославните, като използва вместо него термина „християнски догми (догмати) и изповедания“. Така инославните ще знаят вече ясно какво като искрени православни техни събседници ние мислим за тях. В тази посока по-правилно би било във втория параграф от този текст да се формулира: „Православната Църква **познава** (вместо **признава**) историческото съществуване на други християнски изповедания...“

После, понятието за единството на Църквата се нуждае от уточнение. Вярваме, че към нейното единство принадлежат само членовете на Православната църква, като Тяло Христово, които участват в „славата“ (на боготворящата Благодат на Светия Дух), за която се моли Великият Архидиерей Господ наш Исус Христос. Затова се казва: „да бъдат едно, както Ние сме едно“, според тълкуването на богоносните Отци (Велики Атанасий, св. Йоан Златоуст, св. Кирил Александрийски). В полза на всички – на самосъзнанието на православното паство, но и на инославните, е да говорим за завръщане на отделените се в Едната, Свята, Съборна и Апостолска Църква, която е нашата свята Православна църква, съхраняваща непокътната „съществуващата

нерушима връзка между точната вяра и мистичното общение“, както тя е изразена от Отселенските събори.

В този смисъл на своето единство Църквата „развива винаги диалог с отпадналите от нея, близки и далечни“, и така има възможността да изрази своята апостолска природа „вътре в новите исторически обстоятелства“, като има за обективна цел: проправяне пътя на тяхното завръщане към нейното светодуховно единство. По-конкретно, предлагаме в член 5. последната фраза „на загубеното единство на християните“ да бъде формулирана така: „на възвръщане в истината на отдалечилите се от Ней християните“.

Втората точка, в която ще е възможно в предсъборните текстове да се приемат изменения, така че те да отразяват постоянното самосъзнание на Църквата, са тези, които се отнасят до двустранните и многостранните диалози. Начинът, по който те са водени, както и ходът на богословските диалози не е успокоителен за цялостното изпълнение на Църквата, за което нашият Свещен Кинопис се е изказвал в течение на времето по различни поводи чрез официални текстове относно богословски съглашения с инославни и е свидетелствал за съмолитвени и други богослужбени действия (литургични прегръдки и др.), чрез които се дава погрешен образ за съществуващо единство между им, както това се споменава в нашия текст ЕДІС от 9/22 април 1980 г. По-конкретно, в член 18 на текста „**Отношения на Православната църква с останалия християнски свят**“ следва да се уточни, че Православната църква съвсем не е възможно да приеме единството на Църквата като **някакво междуизповедническо натъкмяване или като съучастие в съмолитвени и други богослужбени действия**, които провокират смут в съвестта на православното изпълнение. Затова не можем да не изкажем силното си обезпокоение и основателни наши несъгласия за по-нататъшно участие на православните в Световния съвет на Църквите (ССЦ).

Трето, що се отнася до **Правилника за организацията и работата на Светия и Велик събор на Православната църква**, разбираме практическите неудобства, затова и отминаваме цялостния проблем в начина на организацията и равното участие на епископите. Във всеки случай, във връзка с член 22. на текста „**Отношения на Православната църква с останалия християнски свят**“, където става упоменаване за това кой е „крайният критерий (съдник, б.пр.) по темите на вярата“, е възможно то да се направи ясно чрез уточнението, че църковната традиция признава като краен съдник по темите на вярата **съзнанието на изпълнението на Църквата**, което бива някога изразявано от отделни лица или от архиерейски събори, или от верния народ и което бива утвърждавано чрез синодални решения.

Също считаме, че в решенията на Светия и Велик събор трябва да стане упоменаване на Великите събори на Православната църква, станали след Седмия вселенски събор (тези при великия Фотий през 879 г. и при св. Григорий Палама 1341-1351 г., и на онези, които отмениха обединителните псевдосъбори от Лино и Флоренция), като чрез упоменаването на тези Събори догматическите и ексилсологически разлики между инославните (относно Фильокве, тварна благодат, папско първенство и др.) стават напълно ясни.

Четвърта е, колкото до нас, последната точка се отнася до духа на текста „**Мисията на Православната църква в съвременния свят**“. Текстът се отличава с духовна чувствителност, но считаме, като светогорци и наследници на исихаст-

ката аскетическа традиция, че той би се допълнил по-надлежно (за предпочитане в параграф VI 13) с вече развито упоменаване на съответната православна антропология и космология, както тя е формулирана главно от св. Григорий Палама.

По-конкретно може да се допълни следното: „Бог може да се открие на човека в непосредствено общение с него, когато последният прилага според Христа подвижничеството и Го търси постоянно чрез умната молитва. Цел на тази строга и тайноводствена духовност е теосисът, тоест личното преживяване от молещия се на божествената Светлина на Преображението. Необходимото условие за това е личността завършеност, общението с Бога и Неговото откровение, които се случват само вътре в пространството на Църквата. Цялата подвижническа борба се осъществява единствено чрез Божията благодат, а не независимо от нея (като напр. чрез прилагането на различни техники, срещащи се в разни стари и съвременни мистически течения или чрез автономното развиване на човешкия ум и познание).“

В този контекст тази централна позиция съдържа различаването между същност и нетварни енергии у Бога. Бог не остава непристъпен за човека, а влиза в непосредствена връзка и лично общение с него чрез нетварните Си енергии. Така човекът участва в божествен живот и става бог по благодат. Енергията на Бога не е някаква невидима сила или свърхсила; тя е живият личен и Троичен Бог, Който става достъпен и приобщава за човека; Той навлиза в историята и живота му, за да „стане той съобщник на божествената природа“, носейки „по образа“ и въпреки към „по подобие“ чрез подвижничество, добродетелен живот и безстрастие“.

Чрез възходящия боготворен път навлиза в сърцето човешко Христовият мир, „вишият мир“, който трябва да се противопостави на понятието за световен мир, преследван чрез междурелигиозни инициативи и прояви.

Всесвещейши Отче и Владико, Като дълбоко оценяваме трудовете на усърдните труженици в Предсъборните съвещания, можем да кажем в заключение, че предсъборните текстове имат нужда от някои подобрения, така че да изразяват съборното убеждение на Светата наша Православна църква. Поднасяме синодалната молба да вземете предвид и тези изложени тук след внимателно обмисляне и молитва наши предложения, така че Светият и Велик събор да „бъде автентично изражение на каноничното предаване и дълговековен църковен прaxis чрез дейността на синодалната (съборната, б.пр.) система“ на Църквата. Тогава радост голяма ще бъде на небето и на земята и ще се избегнат евентуални отдръпвания и схизми, като цялото изпълнение на Църквата „с една уста и едно сърце“ ще прослави Пресветия Троичен Бог – надеждата за спасение на целия свят.

Накрая, като отправяме горещи сърдни молитви към Възкръсналия Господ за Ваше Благочестно Всесвещейшество и за успешното преминаване на свикания Светия и Велик събор, оставаме с най-дълбоко уважение и синодална преданост:

Всички в Извънредния Двоен Свещен Синаксис Представители и Председатели на 20-те свещени и богоугодни манастири на Света Гора Атон

Досежно:
Автокефалните Православни църкви
От св. 20 Манастира на Света Гора
Атон

Превод от гръцки:
Анула ХРИСТОВА

Духовен живот

Схиархим. Емилиан
СИМОНОПЕТРИТСКИРАДОСТТА –
ГИБЕЛ ЗА
СКРЪБТА

Болката, притеснението, тревогата, душевната трагедия са резултат от грехопадението на човека, което се дължи на неговия егоизъм. Зловонието на егото поражда в душата притеснение, докато нейното естествено състояние е радостта, защото Бог е мир, радост, а душата е вдъхната от Бога, тя е създадена от Него и върви към Него. Следователно притеснението е чуждо и неоправдано в човешкия живот.

Въпреки това днес не можем да срещнем радостен човек, което означава, че никой не може да намери уравновесен, спокоен, естествен човек. Притеснението е уясна болест, която бичува света, може би е най-голямото мъчение за човечеството, неговата най-голяма драма. То е не просто увертюра към ада, а преживяване на ада в настоящия живот.

Липсата на радост означава липса на Бога

докато радостта е доказателство за Неговото присъствие.

Ако някой е светски човек и се наслаждава на преходното, радва се на насладите, на преходните и суетни неща, той навярно изпитва някаква наслада, някакво приятно чувство, но в действителност, ако човек обърне вниманието, ще забележи, че в живота му има скръб и притеснение, както казва Светеното Писание: „скръб и утеснение върху душата на всеки човек, който прави зло“ (Рим. 2:9). Не е възможно да съществува радост там, където има престъпление на Божията заповед, както не е възможно да съществува притеснение при изпълняването на Божия закон.

Радостта се среща рядко, но това не значи, че нещо велико; тя е естествено нещо, както е естествено да виждам. Един спящ човек би могъл да ми каже: „Охо! Ти виждаш?“ Затова, когато някой е радостен, другите недоумяват и питат: „Ама ти изпитваш радост?“ Защото са свикнали с мизерията, с фалша, с греха, в подземията на подсъзнанието на човешкото битие, отхвърляйки Бога във всекидневния си живот. Следователно радостта не е нещо ново. Тя е нещо, което помага в духовния живот.

Но нека видим какво казват отците на Църквата за радостта. Нека започнем със св. Атанасий Велики, който в своето съчинение „За девството“,

написано специално за девствениците, казва: „Недей да скърбиш за нещо трудно, нещо лошо, за нещо вредно, което може да ти се случи в този живот“ – дори да претърпиш щета или ако някой се отнесе грозно, егоистично, обидно и презрително към теб, пак не се наскърбявай. Защото „световната скръб докарва смърт“ – всяка една скръб, по каквато и да е причина, е инструмент на смъртта.

Тогава по естествен начин се поражда въпросът по коя причина може да скърби човек. Св. Атанасий Велики обяснява: „Скърби само за твоите грехове“. Същото казва и св. Йоан Златоуст:

Едно вредно и зло нещо съществува в света – грехът;

само за греха си скърби, който включва всички причини за скръбта.

Очевидно обаче „скърби“ има значението не на угнетение за това, че съм съгрешил, а на покаяние. Защото угнетението, притеснението, тревогата и страданието поради греха не са скръб по Бога, а светска скръб (вж. 2 Кор. 7:10). Тя е последица от индивидуалистичното възприятие за живота, отделена от Божията воля, нещо скръбно. Тук не става дума за такова нещо. Следователно всяка причина, поради която скърбиш, се смята за нещо маловажно, което те завлича и извежда от орбитата на Бога.

Нека сега се насочим към преп. Синклитикия, която казва, че когато някой за първи път пристъпва към Бога, той влага много борба и труд, впоследствие обаче започва „неизказана радост“ (*Άγία Συγκλητικός* 1, PG 65, 421A). Единственото, което може да докаже, че принадлежим към чина на монашестваниците, е неизказаната радост.

Радостта е характерният белег на монаха

и само чрез радостта може да се „разгори божественният огън със съзвизии и болки“, казва преп. Синклитикия. Само когато имам „неизказана радост“, можем да затрогнем сърцето си и да накараш в него да се разгори божественният огън на Божията любов „със съзвизии и болки“. Това вече е Божий дар, не е човешка скръб. „Огънят със съзвизии“ пък, това изгълъно е болки и съзвизии състояние, което в

действителност е божествено разгаряне, доставя най-голямата сладост на радващия се човек. Когато си притеснен, когато си опечален, когато си наранен, когато си нещастен, тогава създаваш болно състояние в душата си и никога няма да почувстваш божествения ерос. Винаги ще бъдеш едно скръбно създание. Ще живееш едно състояние, винаги различно от състоянието на духовния човек.

Но и св. Василий Велики казва много хубаво, че когато душата веднъж се прилепи към копнежа по Твореца, повече не се смущава и не се притеснява от външни неща, защото за нея имат значение духовните красоти, духовният живот, Христовата красота (PG 31, 221B). Плътският живот, душевните ни страсти, които ни владеят, покоряват ни и могат да ни захвърлят в един абсурден, неуместен, понякога и греховен живот, не променят и не премахват „радостното настроение“ на нашата душа. И така, нито нещо доброволно, нито нещо чуждо, нито дори нещата, които по необходимост се случват в нашата природа, в нашия душевен свят, могат да променят „ликуването и радостното настроение“ на нашето сърце. Монахът винаги е весел човек.

Дори тези неща, които другите хора смятат

за „скърбни“ и са свързани с тялото на човека, за душата, която се е прилепила към копнежа по Господа, са толкова незначителни, толкова безразлични, че тя ги побеждава и това ѝ носи „допълнително веселие“. Дори нещата, които се случват в нашия душевен свят и които не можем да понесем, и страдаме и се мъчим, „прилепилата се“ към Господа душа ги разпознава, разбира, тълкува, приема, възприема Божията любов, преодолява ги и получава допълнителна радост.

Затова ви казвам: видете ли някой човек, който не е ведър, който е притеснен, чието лице е намръщено, да знаете, че той непременно е оставил своя Господ Бог. Но не казва ли апостол Павел, че трябва да плачем „с ония, които плачат“ (вж. Рим. 12:15)? Ето, веднага едно възражение, което някой може да изтъкне. Например на твоята сестра се случва нещо и ти се притесняваш; сестра ти съгрешава, братът съгрешава – и ти се притесняваш. Това е оправдание! „И тъй, апостолът разрешава да плачем с ония, които плачат, понеже тези съзвизии стават като че сме и залог за вечната радост“, казва св. Василий Велики. Християнството означава лична връзка с Христа, общение между божествената и човешката природа.

Следователно любовта и даването, милостията и жертвата, която ще извърши заради другия, в крайна сметка нямат за цел другия. Защото това би било хуманизъм, благотворителност, социално дело. Това би могъл да го направи и един хуманист. Няма голямо значение. Напротив,

Милостията има за цел общението на човека с Бога

С други думи, милостията има значение не толкова защото задоволявам нуждите на другия, а защото, от една страна, се опрошчавам греховете ми, преодолявам страстта към парите, към придобиване и се съединявам с Христа по още по-духовен начин, а от друга страна, помагам на другия като Христов член и така се свързвам с Христа, а не с човека.

Именно поради това нито една мисионерска дейност, нито една милостиня, нито едно дело на любов не може да се постави като критерий и цел на някой манастир. Това е чисто човешка добродетел. Милостията, която е толкова велика добродетел за миряните, за монаха е мерзост, както казват отците на Църквата. Също така мисионерството, което обществото смята за голяма добродетел, за монаха, както казват отците, е егоизъм. Защото

Монашеството е живот в пълнота, живот в съвършенство

и има за цел обожението, а не нещо маловажно, което е цел на социалния живот.

Затова в света, когато нямаме Христа, Който да живее и да вика в нашия живот, в нашето битие, а преживяваме отсъствието на Христа, трябва да показваме любов към ближния, да даваме милостиня, за да можем донякъде да подкрепим живота си.

Чрез тези добродетели ние се отричаме частично от себе си и живеем за Христа. Но в манастира не живеем за Христа, а живеем Христа, живеем в Христа. Затова нашата Църква казва на миряните: „Имаш ли – давай“. Докато на монасите казва: „Недей да имаш нищо“.

Следователно апостолът ни позволява да „плачем с плачеците“ (Рим. 12:15), защото тези съзвизии, чрез които се отричаме от себе си и участ-

ваш в живота на другия, тези съзвизии стават семе и залог за вечната радост. С други думи, започваш да влагаш в себе си – ако нямаш – семе и да предвкушаш от вечната радост, която правиш настояща. По този начин дори думите „да плачем с плачеците“ имат за цел да бъдеш радостен, а не да плачеш.

Св. Василий Велики ни увещава: помисли малко, издигни ума си на небето и ми кажи възможно ли е да си представиш ангелите да плачат; да участват в тревогата, в проблемите на другия; какво правят? Не правят нищо друго „освен да се радват и веселят“. Ангелите се радват и веселят, т.е. имат вътрешна, изпълнена с Божията слава, радост и я изразяват в ангелските селения, в които живеят, защото „са се удостоили да предстоят пред Бога и да се наслаждават на неизказаната красота на славата на нашия Творец. И тъй, подбуджайки ни към техния живот, апостолът ни е наредил винаги да се радваме“.

Св. ап. Павел ни увещава, казва св. Василий Велики, да подражаваме на ангелския живот, което означава винаги да се радваме. Когато пък другите плачат, да използваме съзвизии на другите, за да придобием повече небесна радост и така животът ни да бъде непрестанна радост.

След като видяхме какво казват за радостта св. Атанасий Велики, преп. Синклитикия, св. Василий Велики, нека продължим с откъс от св. Паладий, който ни показва как пустинниците са живели най-строгата форма на монашески живот.

„Човек можеше да види как те се радват в пустинята – беше възможно, казва, човек да види лицата им радостни. – Никой не можеше да види на земята толкова голямо веселие. Сред тях нямаше нито един, който да е навъсен или унил“ (PG 34, 1147CD). „Но дори някой да изглеждал леко навъсен и опечален, отец Аполос, който бил обичан за всички авва (старци), веднага отивал и го питал: „Какво става с теб?“

Не за да научи действително какво става: защото унилият, натъженният, нараненият човек винаги е извън реалността, никога не знае какво става около и във него.

На стр. 7

Продължение

ДУХОВЕН ЖИВОТ

От стр. 6

Питал го, за да вземе повод от неговите думи и да му открие истинските причини за това да е натъжен. Защото всички монаси, но и миряни, които се натъжават или огорчават, си мислят, че го правят за Бога, мислят си, че в техния случай така трябва да стане. Той искал да му открие „скритите неща (тайните) на неговото сърце“, това, че да е натъжен, не се дължи на нищо една от причините, за които той си мисли, каквито и да са те.

Единствената причина за всяко състояние на измъченост, скръб, меланхолия и униние

винаги е **ЕГОИЗЪТ**, индивидуализъмът, изолирането на нашето „аз“ и липсата на общение с Бога.

Ава Аполос използвал един афоризъм, който много пъти повтарял пред пустинниците: „*Не бива да са опечалени за спасението тези, които предстои да наследят небесно царство*“. Как е възможно да си натъжен, ако вярваш, че Бог ти е приготвил небесно царство?

„*Нека, каза, са опечалени едините, да плачат юдеите, да скръбят грешниците, а праведниците да се развеселят*“. Измъчват се, казва той, идолопоклонниците, защото живеят в лъжа, юдеите, защото са под закона, под проклятието на закона, т.е. нямат никаква надежда, както и грешниците, защото живеят в грях и не се каят. Те скръбят по необходимост, защото целият им живот е едно проклятие. Праведните обаче се радват.

„*А праведниците да се развеселят; тези, които мислят за земните неща, се радват за земното, ние пък, които сме се удостоили с такава надежда, как да не се радваме винаги?*“ – И как няма да се веселим? В края на краищата дали се радваш на материалните неща, ако си псевдохристиянин, или на духовните, животът ти може да бъде веселие. Нищо не оправдава монаха, когато е натъжен; не само монаха, но и всеки християнин, и този, който е в най-големите затруднения, та дори и онзи, който живее сред най-големия грях, доколкото, разбира се, се мъчи да излезе от него.

И тъй, „участта“ на християнина е да бъде радостен, да черпи повод за радост от всяко нещо: от греха, от злостата на дру-

гия, от клеветата, от скръбта – какво означава скръб – нещо, което преживяваш, нещо, което претърпяваш, нещо, което не си очаквал, – от неуспеха, от успеха, от материалните неща, от душевните неща, от духовните неща – от всичко да черпи радост!

Нека сега продължим с преподобни Нил и отец на Църквата, „мелник в пустиня“ (срв. Пс. 101:7), духовен човек, постигнал най-големите опитни преживявания в духовния живот. Неговите съчинения са удивителни и винаги водят до най-дълбоко познание на истинския Бог. Наред с другите неща той ни казва: „*Радост, гибел за скръбта, благодарение за нещастията, видение на молециите се и ведрот в болките, присадка на отречение (от света), убежище на надеждите, храна за подвизаващите се, утешение в сълзите, съединяване с любовта и съгласие за дълготърпение*“. Колко хубави изрази! Кратки, но съдържателни, защото всяка една дума произлиза не от ума, а от опита му.

Малко по-горе казва, че в сърцето трябва да има един написан закон, без който не можете да живеете. Кой е той? Нима е Божията любов? Нима е вярата в Бога? Нима е догматът за Света Троица? Нима са двете природи на Христа? Нищо подобно. „*Нека (ви) бъде закон... радостта от мира*“. Радостта трябва да се установи в сърцето на човека и да бъде непрестанна.

Сега той ни обяснява това, което радостта създава в духовния живот. „*Радост, гибел за скръбта*“. Скръбта е меч, който идва внезапно и поразява тялото, но особено душата на човека. Тя най-вече е нещо, което произлиза от злостата на хората, от греха, от зловонието, от противопоставянето на другите. Думата *либл* (скръб) е сродна с думата *либл*, която означава „рана“, „нещо, което пуска гной“. Следователно скръбта е състояние на душата, от която тече гной. Тя идва най-вече от стрелите, които се изстрелват от човешката злоба или от злостата на собствената ни душа. Скръб тук не е това, когато казваме „наскърбен съм“. Когато казваме „наскърбен съм“, по правило имаме предвид, че чувстваме зловонията на собствения си грях, на собствената си егоценетричност, на собственото си

изолиране от Бога. Когато отците говорят за скръб, те имат предвид нещо различно.

И тъй, радостта е „*гибел за скръбта*“. Следователно, когато ни поразят стрелите на греха, на коварните страсти, на страстите помисли, стрелите на злите човеци или които и да е други стрели, когато се вижда зловонието на предишния ни живот, когато неуспехът на нашия живот дойде да ни нанесе удар, тогава радостта е гибел за скръбта.

Радостта е като щит

в който стрелите се удрят и падат, така че да не ти направят нищо.

Всички онези хора и всички онези неща, които идват да наскърбят нашата душа, се разрушават и унищожават. Резултатът от скръбта (*либл*) е притесненото (*θλιψη*), което се поражда в душата на човека. Думата *θλιψη* означава притискане. Наистина, когато някой види един притеснен човек, ще забележи, че той няма никаква жизненост в своята душа, сърце, ум, разсъдък и мисъл. Той е един повехнал и съкрушен човек. Радостта обаче разрушава и унищожаваша скръбта. Затова тя се превръща в „благодарение за нещастията“.

[...]

Затова казваме, че благодарността споможда този, който е радостен. Меланхоличният и опечален човек прилича на някого, при когото отиваш, за да му отвориш устата и да му дадеш малко вода или лекарство, а той я държи херметически затворена, упорито стисната. Ти му отваряш прозорците и да влезе цялата светлина и да погали очите му, а той не иска, затваря си очите, защото е обикнал мрака. Точно такива са натъжените души. Натъженият човек е най-неправедният пред Бога. Цялата негова правда е нечистотия пред Бога (вж. Ис. 64:6). Само когато неговите скърби, нещастия и проблеми го приведат към радостта, когато станат средства, чрез които изразява най-дълбоката радост на своето битие, само тогава може да каже: „Господи, помилуй!“.

Следва

Из „Огласителни поучения в манастира „Св. Благовещение“, Ормъла 1977 г. Превод: А. СТАМБОЛОВ, К. КОНСТАНТИНОВ

Интервю

XIII Международен фестивал на православната музика „Св. Богородица-Достойно естъ“

Поморие, 10-14 юни 2016 г.

С проф. Юлиан Куюмджиев, член на Управителния съвет на Съюза на българските композитори и председател на секция „Музиколози“, разговаря г-жа Весела Иванова.

– **Какви са Ви впечатленията от 13-то издание на фестивала?**

– Имам прекрасни впечатления от организацията и програмата на фестивала. Виждам, че в брошурата на музикалния форум има представяне на всички участници през годините на фестивала и съм впечатлен от нивото, от броя на участниците и страните, които са се представили тук. Слава Богу, че съществува такъв форум на духовната музика, който е най-авторитетният, най-утвърденият.

– **Как се представиха хорвете?**

– Хорвете са на различно равнище. Някои са професионални, други са любителски, но бих открял един хор, който днес чуваме. Това са малките деца от Враца – училищният хор. Той ми върна една надежда: с начина, по който тези деца пеят и отношението, което имаха към тази музика, благодарение на техния диригент, който е наш възпитаник от Пловдивската академия. Ясно мога да кажа, че тази музика има бъдеще, а хорвото и изпълнение е в едно възраждане, което започва в училище. Там е коренът на музикалната култура.

– **Монодийна или хармонична църковна музика?**

– В нашата Църква е хубаво, че се развиват и двете традиции. От една страна, имаме монодийното пеене – тук чуваме великоленни образци и изпълнения, от друга страна – имаме и хармоничното многогласно пеене, което е една друга традиция. Не трябва да се противопоставят. Трябва да се развиват паралелно. Богослужбните текстове са едни и същи, изпяват се по различен начин, но функцията им е една и съща. За мен това е ценното на този фестивал, че в него има едновременно тези две направления и смятам, че трябва да запазим тази наша традиция.

Има голям 50-годишен спор по този въпрос в българската история. Аз го из-

ведвам от години в детайли и мисля, че той изкуствено се подклажда. От една страна е Петър Дунев като поддръжник на източноцърковното пеене, а от друга – Добри Христов, който композира върху традицията на „болгарския роспев“. Но постепенно позициите започват да се сближават. В късните си години Христов пише композиции в източни напеви, а Петър Дунев – полифонични. Не бива да се противопоставят двете традиции и двете практики, които ги има в нашата Църква и добре, че ги има и двете. И виждаме в тези фестивални дни, че те са равностойни и много певци владееят и двете практики.

– **Как виждате бъдещето на този фестивал?**

– Виждам, че той се обогатява от гледна точка на участниците, както и като програма. Тази година чуваме немалко нови композиции, а хорът от Москва изпя изцяло съвременна програма. Мисля, че това трябва да стане един важен акцент на този фестивал, защото през последните години ние знаем, че се възроди не само църковно-хоровото изпълнение, но и самата жанрова област на църковната музика. И аз неслучайно като представител на Съюза на българските композитори предложих на организаторите на фестивала, в рамките на изданието да се направи конкурс за църковна композиция. Мисля, че това би стимулирало и българските композитори да създават произведения в тази специфична област. Разбира се, Съюзът на композиторите ще подпомогне тази инициатива, ако бъде възприета.

– **Мислите ли, че светските композитори биха творили църковна музика?**

– Не бива да ги делим на светски и църковни композитори. Какво значи светски композитор? Чайковски пише светска музика, но има и прекрасни църковни произведения. Въпросът се състои в това дали човек е вярващ и искрено пише тази музика, а не като мода – има и такива случаи. Тук виждаме, че има автори, които искрено съчиняват тази музика. Те са вярващи хора, които имат отношение, съчиняват духовна музика с разбиране, но не бива да ги делим на светски и църковни.

– **Какво бихте казали на младите хора, които имат желание да пишат музика?**

– Днес е трудно да бъдеш композитор. Като че ли всички техники, музикални изразни средства са поизчерпани... но все пак този, който има желание да твори, трябва да има познание, да бъде подготвен и ако е озарен от Божията искра, той ще създаде добри произведения. Дали те ще останат и ще се утвърдят, това ще реши времето. Така че онзи, който се насочва към тази сфера, трябва да знае, че го чака много труд, много работа и че трудно се получава признание.

– **Вие сте за първи път на този фестивал. Бихте ли дошли отново тук?**

– С най-голямо удоволствие!

Закриване на фестивала

На 14 юни официално бе закрит XIII Международен фестивал на православната музика „Достоинство ест“, Поморие 2016 г., който се провежда под патронажа на Сливенска св. митрополия и Община Поморие. На тържественото закриване в храма домакин присъстваха Сливенският митрополит Йоаникий, кметът на град Поморие Иван Алексиев, зам.-кметът Илия Джингов, председателят на Общинския съвет Адам Агамов, организационният секретариат и др. представители на местните и общинските власти.

По традиция този последен фестивален ден завърши със заключителен концерт на участниците и с връчване на отличия на хорове и диригентите. От архиерейския престол митрополитът проследяваше изпълненията, а диригентите лично се благославяха от него.

По време на концерта от името на селекционната и организационна комисия бяха отличавани отделните хорове според своето представяне, както и диригентите, хоровите ръководители и композитори. Дипломите с отличията бяха връчвани от кмета и зам.-кмета на Поморие. Силно впечатлен от изпълнението на Средношколския хор „Св. Паусий“ от Враца, с диригент Момчил Томов, митрополит Йоаникий непосредствено след финалното им изпълнение излезе пред хора и обяви, че Сливенска митрополия не може да остане безразлична към децата, отделни от времето си да разучат и репетира църковни песнопения, „което говори за тяхното благоразумие“, затова ги удостои със специална грамота за тяхното участие във форума.

След последното участие кметът Иван Алексиев се обърна към митрополит Йоаникий и му благодари за това, че вече 13 години бла-

гославя този музикален форум, благодари на музикалния секретариат за положените усилия да организират този фестивал. Той отбеляза заслугата на Общинския съвет с председателя г-н Адам Агамов и подчерта, че фестивалът се осъществява с „техните мъдри решения“ и се нагрява да го има и занапред. Кметът благодари още на всички участници, които през петте фестивални дни огласяха Поморие и на рече изпълненията „ангелска музика в чест на нашия Бог“, благодарение на което: „Поморие се превърна в център на православнието“ – завърши градоначалникът и закри XIII Международен фестивал за православна музика „Достоинство ест“ 2016 г. .

Прозвуча мощно многолетствие в чест на единството и съборността в Христа, с което завърши престижното православно музикално издание.

Сливенският митрополит Йоаникий, който през

повечето фестивални дни присъства на изпълненията на участниците, се обърна към изпълнителите храма певци, гражданство и кметска управа и каза, че фестивалът „Достоинство ест“ дава една пълнота, създава една радост, едно тържество. И продължи: „Колко хубаво и колко приятно е братя да живеят на едно“, каза св. цар и пророк Давид. Колко хубаво и колко приятно е братя да пеят на едно! – допълни той. – Когато братя пеят и прославят нашия Бог и в същото време внасят в на-

шите сърца нещо неповторимо, възвишено, свято, и този Тринадесети фестивал внася дълбока следа у нас; когато всички присъстващи запяха „Многая лета“, мислим, че сме на небето, Богородице Дево, защото в твоя чест, за твоя прослава е този фестивал и те молим да ни благословиш, да ни пазиш, да ни подпомагаш да бъдем по-добри, да бъдем по-търпеливи, по-смирени и по-благоредани.

Ние ще излезем от храма, но нека опнесем тази радост! Нека тя живее в нас! Да ни напомня, че в Поморие

неповторимо сме живели, защото: „Достоинство ест, яко во истину блажити тя, Богородицу...“. Нека Бог да ви възнагради, да ви даде разрешение на молбите, които сте отправили през тези дни в Поморие, и да ви даде телесно здраве, успехи, напредък! Нека молитвата ви да бъде по-силна, още по-пламенна и да помните този прекрасен фестивал! – завърши заключителното си слово архиереят.

Развътануван, той благослови присъстващите с думите: „Изгревът на този празник няма да залезе!“

Камерният ансамбъл „Св. Йоан Кукузел – Ангелогласния“ с нов диригент

Снимка: Тошо Пейков

В навечерието на Петдесетница в старинния столичен храм „Св. София“ се състоя празничен концерт на камерен ансамбъл „Св. Йоан Кукузел – Ангелогласния“.

Негово Светейшество патриарх Неофит присъства на концерта, придружаван от своя викарий Бранички еп. Григорий, архим. Герасим – гл. секретар на Св. Синод, и сточични духовници. Негово Светейшество е един от основателите на прочутата певческа формация, превърнала се в емблема на българското музикално наследство.

Певческата формация

през последните 50 години се ръководи от доц. Димитър Димитров. А сега вече е с нов диригент – това е Кристиан Кирилов Попов. Той се проявява като певец още от ранна възраст (4 г.). При това е и инструменталист – лауреат на много конкурси. По време на обучението си в Националната музикална академия дирижира голям брой хорови акапелни творби от български и чужди автори, кантатно-ораториални и оперни творби, както и симфонични произведения от различни епохи и стилове. Взема участие в оперни и оперетни поста-

новки като солист.

Вечерта се превърна в празник на православната музика. Тя започна с благодарност към основателя и досегашен диригент на ансамбъла доц. Д. Димитров, който остава почетен диригент на певческия състав. С чувство на признателност, любов и уважение от името на всички певци Кристиан Попов му поднесе красив букет цветя.

В програмата на елитния певчески състав бяха включени песнопения, изпълнявани на богослужението на Петдесетница, произведения на св. Йоан Кукузел, старобългарски песнопения, еленски напеви и творби на български композитори, като йеромонах Неофит Рилски, Добри Христов, Петър Динев, Апостол Николаев-Струмски, обработки на Павел Чесноков, Дмитрий Бортиянски, Николай Кедров.

Професионално, впечатляващо и силно затрогващо звучаха песнопенията на празничния концерт. Развътанувани, певците един по един се благосло-

виха лично от патриарх Неофит, който на всеки от тях отправяше поздравления и благопожелания. Младият диригент дълго приемаше поздравленията от почетния диригент доц. Д. Димитров, който беше въодушевен и възторгнат от своя при-емник.

Биографична справка

Кристиан Попов е роден през 1991 г. Той е син на иконом Кирил и презвитера Мария Попови. Започва музикалното си образование на четиригодишна възраст. Първоначално учи пиано и солфедж при М. Денева в читалище „Взраждане“ – София, а по-късно – в 41 ОУ „Св. Патриарх Евтимий“ при П. Букурещлиева. Десет години е солист на Детски хор „Пим-Пам“ с гл. р-л проф. Борис Карадимчев.

По време на гостуване при своя дядо, ст. ик. Кръстан Вукашинов, в Торонто, Канада, през 1998 г. е постриган за четец-певец на БПЦ от митрополита на САЩ,

Канада и Австралия Йоансиф. На осемгодишна възраст Кристиан получава специалната награда на организацията от Софийска митрополия конкурс „2000 години от Рождество Христово“ със специално написаната за него песен „Иподякон“ (1999 г.) по текст на И. Василева и музика на П. Букурещлиева. Лично патриарх Максим награждава малкия певец.

През 2005 г. е приет за ученик в НМУ „Любомир Пипков“, което завършва през 2010 г. със специалност „Кларинет“ в класа на доц. Сава Димитров. През 2014 г. успешно се дипломира от НМА „Проф. Панчо Владигеров“, с две специалности – магистър със специалност „Хорово дирижиране“ в класа на проф. Мирослав Попсапов и бакалавър със специалност „Кларинет“ в класа на доц. Сава Димитров.

През 2010-2011 г. е хорист в Професионалния смесен хор „Проф. Г. Димитров“ към НМА, а от м. юли 2011 г. и досега е хо-

Кристиан изпълнява песента „Иподякон“, 2000 г.

рист в мъжкия хор при катедралния храм „Св. Неделя“ с диригент проф. М. Попсапов. Участва във вокалния ансамбъл „The Gregorian voices“ – Германия, който впоследствие и дирижира до 2014 г. През октомври 2015 г. е назначен на работа като диригент на хора и музикален директор на училищния музикъл при Американския колеж в София. От началото на 2016 г. е и диригент на „Св. Йоан Кукузел“.

Весела ИГНАТОВА

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2016 г.

„Църковен вестник“

1 година	30,00 лв.
6 месеца	15,00 лв.
3 месеца	7,50 лв.
ед. цена	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на **Танка Тончева Христова**, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGFS

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.